

Moby Dick

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

info@eenvoudigcommuniceren.nl

eenvoudigcommuniceren.nl

Auteur: Herman Melville

Bewerking: Frans van Duijn

Redactie: Eenvoudig Communiceren

Omslagontwerp en vormgeving:

Luisa Galstyan en Eenvoudig Communiceren

© 2023 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam.

Deze titel verscheen eerder onder ISBN 978 90 8696 048 4

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN/EAN 978 90 8696 739 1

NUR 286

Moby Dick

Herman Melville

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen.

In de herberg

Ik heet Ismaël.

Mijn geld is bijna op. En ik ben het leven op het land zat.

Daarom wil ik gaan varen. Op een walvisvaarder, een schip dat op walvissen jaagt.

Want ik ben erg nieuwsgierig naar deze grote zeemonsters.

Ik ga naar de Amerikaanse stad

Nantucket.

Want daar liggen veel walvisvaarders in de haven.

's Avonds laat kom ik daar aan bij een herberg.

Ik maak eerst een praatje met de eigenaar van de herberg.

De eigenaar heet Pieter Doodkist, een vreemde naam.

'Is er nog een kamer vrij?', vraag ik.

'Alle kamers zijn vol', zegt Doodkist.

‘Maar je kunt wel een kamer delen, met een harpoenier. Dan moeten jullie samen in één bed slapen.’

Harpoeniers zijn spannende kerels.
Ze varen op walvisvaarders.
Zij zijn degenen die de walvissen moeten doodmaken.
Maar in één bed slapen met zo’n kerel?
Ik weet het niet.
Maar buiten is het erg koud, en ik weet niet waar ik anders naartoe zou moeten.
‘Goed’, zeg ik. ‘Ik doe het.’

Na het eten ga ik meteen naar mijn kamer.
Daar staat een groot bed.
Gelukkig is de harpoenier er nog niet.
Midden in de nacht word ik wakker van voetstappen.
Er gaat een kaars aan.
En in het licht zie ik een grote kerel.
Hij heeft een groot, donker lijf. Vol met tatoeages.
Ineens pakt hij iets uit zijn tas.

Ik schrik me dood. Het is een bijl.
Hij springt naast me in bed. Met de bijl
tussen zijn tanden!

‘Help!’, gil ik. ‘Help!’
De kerel raakt mijn gezicht aan.
‘Wie ben jij?’, vraagt hij. ‘Zeg me wie je
bent of ik sla je dood!’
Hij houdt de bijl boven mijn hoofd.

‘Pieter Doodkist! Help me!’, schreeuw ik.
‘Red me!’
Gelukkig komt Doodkist snel de kamer
binnen.

Ik spring uit bed.
‘Wees niet bang’, zegt Doodkist. ‘Het is de
harpoenier maar. Hij doet je niks.’
‘Oh nee?’, zeg ik. ‘Volgens mij is hij erg
gevaarlijk!’

Doodkist legt aan de harpoenier uit dat
er te weinig slaapplekken zijn. En dat wij
daarom een bed moeten delen
‘Ik snap het’, zegt de harpoenier.

Hij knikt vriendelijk naar me. ‘Kom vriend,
laten we gaan slapen.’

Ik twijfel nog even, want ik ben die bijl nog
niet vergeten.

Maar uiteindelijk stap ik toch weer terug
in bed.

De zee op!

De volgende ochtend leer ik de harpoenier beter kennen.

Hij heet Wil.

Wil is geboren op een eiland, in de tropen.

Daar heeft hij geleerd om op walvissen te jagen.

Sinds die tijd werkt Wil als harpoenier.

Nu zoekt hij een nieuw schip om op te werken.

‘Misschien moeten we samen zoeken’, zeg ik. ‘Ik wil ook wel eens op een walvisvaarder werken.’

Wil knikt. ‘Laten we dat doen.’

Na het ontbijt lopen we naar de haven.

Vanuit de verte zien we een groot schip liggen.

‘Dat is een walvisvaarder’, zegt Wil. ‘Het schip heet de “Meeuw”.’

Ik heb gehoord dat het een reis van drie jaar gaat maken. Wat denk je ervan?

Ik heb wel zin in zo’n lange reis.’

Ik kijk naar de 'Meeuw'.
Het schip ziet er vreemd uit, overal hangen
botten van walvissen.
Het heeft iets griezeligs, die grote witte
botten.
Toch zeg ik: 'Ik wil ook mee! Leuk.'

We gaan aan boord van het schip. Al snel
komt er een zeeman naar ons toe.
'Bent u de kapitein?', vraag ik aan de
zeeman.

'Nee', antwoordt hij. 'Ik ben de eerste
stuurman.

Jullie willen meevaren?'

'Graag!', zeg ik. 'Mijn vriend is harpoenier.
En ik ben matroos.'

'Jullie moeten wel weten dat dit schip een
vreemde kapitein heeft', zegt de eerste
stuurman.

'De kapitein heeft maar één been. Een
walvis heeft zijn andere been afgebeten.'
Ik kijk naar de walvisbotten om ons heen.
Zouden er daarom overal botten hangen?

‘Heb je nu nog zin om mee te gaan?’
vraagt de eerste stuurman.
‘Jazeker!’, zeg ik stoer. ‘Ik houd van
avontuur.’

‘Goed’, zegt de eerste stuurman.
‘Dan ga jij mee als matroos. En je vriend
als harpoenier.’

Daarna laat hij ons het schip zien.

Ondertussen vertelt hij verder over de
kapitein.

‘Hij is nooit vrolijk. Dat komt door de pijn
in zijn beenstomp.

Die pijn moet echt vreselijk zijn.

Want de kapitein is vaak kwaad.

En hij heeft het altijd maar over de walvis
die zijn beet afbeet. Hij haat dat beest.’

We leggen onze spullen in de kajuit. Dat is
onze slaappleats op het schip.

Als we weer aan dek komen, hoop ik de
kapitein te zien.

Door al die verhalen ben ik nieuwsgierig
geworden.

Maar ik zie hem nergens.

Dan heb ik geen tijd meer om naar de kapitein uit te kijken.

We moeten meteen al aan het werk; we gaan de haven uitvaren.

Het is hard werken.

We halen het anker in en trekken de zeilen strak.

Ik klim in de mast om de vlag op te hangen.

Dan vaart het schip langzaam de haven uit.

Hoe verder we de zee op gaan, hoe kouder het wordt.

Ontmoeting met de kapitein

Aan boord let ik goed op.
Zo weet ik precies wie de bazen zijn.
Er zijn drie stuurmannen.
De eerste stuurman hebben Wil en ik op onze eerste dag al ontmoet.
Hij is de voorzichtigste van de drie.
‘Stoere mannen wil ik niet in mijn sloep.
Ik heb liever mannen die goed opletten’,
zegt hij.
Met sloep bedoelt hij de kleine bootjes die aan de rand van ons schip hangen.
Daarmee gaan we straks op de walvissen jagen.

De tweede stuurman is vaak vrolijk en hij rookt bijna altijd een pijp.
De derde stuurman is een klein kereltje.
Hij vindt dat alle walvissen dood moeten.
Ik denk daar anders over.
Maar ik ben maar een matroos; niemand wil weten hoe ik erover denk.

Deze drie kerels zijn dus wel belangrijk.
Zij zijn de baas op de sloepen.

De drie stuurmannen regelen nu al alles
voor de jacht.
Ze willen allemaal de beste harpoeniers bij
zich hebben.

Mijn vriend Wil hoort daar ook bij. Hij kan
bijna elke walvis aan.

‘Als straks de jacht begint, wil ik Wil in
mijn sloep’, zegt de eerste stuurman.

‘Mooi’, zegt de tweede stuurman.

‘Dan kies ik voor John.’

‘Goed’, zegt de derde stuurman. ‘Dan zal
Sam in mijn boot meevaren.’

John en Sam zijn net als Wil al hun hele
leven harpoenier.

De echte baas van het schip is natuurlijk
de kapitein. Maar die laat zich nog steeds
niet zien.

We zijn al twee weken op zee en hij komt
zijn hut niet uit. Er worden steeds meer
rare verhalen over hem verteld.

‘De kapitein praat hardop in zijn hut’, zegt een matroos.

‘Hij praat tegen spoken’, zegt een ander.

Ik denk ook dat er iets vreemds is met de kapitein.

Waarom komt hij anders zijn hut niet uit?

Misschien wil hij wel de hele reis in zijn hut blijven.

Maar op een ochtend staat hij bij de mast.

Hij is veel groter dan ik dacht. En in zijn hals heeft hij een litteken.

Ik kijk stiekem naar zijn afgebeten been.

Er zit nu een wit kunstbeen.

Het is van bot gemaakt! Walvissenbot. Het ziet er precies hetzelfde uit als de andere botten op het schip.

Ineens draait de kapitein zich om. Hij kijkt me wild aan.

Dan loopt hij weg.

Hij stampt met zijn kunstbeen over het dek.

Zo snel als ik kan ga ik de kajuit in.

Wat een enge man.

Die nacht hoor ik de kapitein. Hij maakt ruzie met de tweede stuurman.
'Kapitein', zegt de tweede stuurman. 'De matrozen slapen onder het dek.
Kunt u wat minder stampen met dat been.
U maakt ze wakker.'
Want de kapitein loopt nog altijd op het dek.
'Ga weg, man!', zegt de kapitein. 'Ga terug in je hok, hond!'
'Wat?', zegt de tweede stuurman. 'Zo laat ik me niet noemen!'
'Verdwijn, ezel!', schreeuwt de kapitein.
'Ga weg! Of ik sla je!'
De tweede stuurman loopt weg.
Ik word bang. Is de kapitein gek? Hoe moet dit verder?

Moby Dick

Een paar dagen later roept de kapitein ons bij elkaar.

We staan allemaal op het dek.

‘Wat doen we als we een walvis zien, mannen?’, vraagt de kapitein.

‘Het meteen bij u melden!’, roepen we.

‘Juist!’, zegt de kapitein. ‘En dan? Wat doen jullie dan?’

‘Dan laten we de sloepen zakken. En roeien we er achteraan!’

‘En dan, mannen?’

Ik weet het antwoord niet. Maar de rest schreeuwt: ‘Dan doden we de walvis!’

De kapitein pakt een gouden munt uit zijn jaszak.

‘Dit is is een Spaanse gouden munt’, roept hij. ‘Geef me een hamer.’

De eerste stuurman geeft hem een hamer.

Met een spijker timmert de kapitein de munt aan de mast.

‘Wie als eerste een witte walvis ziet, krijgt dit goudstuk!’, roept hij.

Ik juich mee met de andere matrozen; dat goudstuk is veel waard.

Maar de drie harpoeniers juichen niet.

‘Heeft u het soms over Moby Dick, kapitein?’, vraagt John. ‘De witte walvis?’

De kapitein kijkt John aan.

‘Ken jij die witte walvis?’

‘Jawel, kapitein. Hij zwaait vreemd met zijn staart.’

‘Ja’, zegt Wil. ‘En hij heeft veel harpoenen in zijn huid. Veel mensen hebben geprobeerd hem te doden. Maar het lukt niemand.’

‘Ja’, zegt Sam. ‘Hij is snel en gevaarlijk!’

De kapitein lacht. ‘Zo is het, jongens.

Ik bedoel Moby Dick, de witte walvis!’

De eerste stuurman kijkt bezorgd.

‘Kapitein’, zegt hij. ‘Ik weet ook iets over Moby Dick. Is dat niet de walvis die uw been heeft afgebeten?’

Het wordt stil.

Maar dan zegt de kapitein: 'Ja, die walvis heeft van mij een zielige stumper gemaakt!'

Hij zwaait met zijn vuist. 'Maar ik zal hem krijgen! Doen jullie mee?'

'Ja, kapitein!', roepen we.

Allemaal juichen we.

Alleen de eerste stuurman juicht niet.

'Ik ben op zee om op walvissen te jagen', zegt hij. 'Niet om wraak te nemen voor mijn kapitein. Want daarom wilt u Moby Dick toch vangen? Om wraak te nemen?'

'Bent u soms bang voor Moby Dick, eerste stuurman?', vraagt de kapitein.

'Nee, kapitein, maar wraak nemen op een dier? Dat is idioot!'

'Helemaal niet!', brult de kapitein.

'Die walvis moet dood!'

